

ΓΡΕΨΚΑΤΑ
(Off-Campus 2)

Copyright © 2015. THE MISTAKE by Elle Kennedy
The moral rights of the author have been asserted.

© Цветана Генчева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3524-0

ГРЕШКАТА

ЕЛ КЕНЕДИ

Превод от английски:
Цветана Генчева

 ciela

1

Лоугън

Април

Да точиш лиги по гаджето на приятеля си е кофти работа.

Първо, получава се адски неловко. Самата истина е, безобразно неловко. Не мога да говоря от името на всички мъже, но съм почти сигурен, че нито един мъж не иска да излезе от стаята си и да се натъкне на момичето на мечтите си, след като тя е прекарала нощта в прегръдките на най-добрия му приятел.

Има и елемент на самоненавист. Това е сигурна работа, защото е доста трудно да не се мразиш, след като фантазиращ за голямата любов на най-добрия си приятел.

В момента неудобството печели. Ще ви кажа, че живея в къща с много тънки стени, което означава, че чувам всяко задъхано стенание, което излиза от устата на Хана. Всяко ахване и въздишка. Всеки удар на таблата на леглото в стената, докато някой друг чука момичето, за което не мога да спра да мисля.

Голямо забавление пада.

Лежа си в леглото, отпуснат по гръб, и гледам тавана. Дори не се преструвам, че преглеждам библиотеката на айпода си. Сложих си слушалките, за да заглуша звуците, които Гарет и Хана издават в съседната стая, въпреки това дори не съм натиснал плей. Изглежда съм в настроение да се самоизмъчвам.

Вижте сега, не съм някой идиот. Много добре знам, че тя е влюбена в Гарет. Виждам как го гледа, виждам как се държат един с друг, когато са заедно. Двойка са вече шест месеца и дори аз, най-ужасният приятел на света, не мога да отрека, че са свършени един за друг.

Мама му стара, Гарет заслужава да е щастлив. Той редовно се прави на наперен гадняр, но истината е, че е скапан светец. Той е най-добрият център-нападател, с когото съм се пързалил, и най-добрият човек, когато познавам, а се чувствам достатъчно комфортно по отношение на положението си, за да го кажа, и щеше да е така, дори да играех за друг отбор. Не бих изчукал Гарет Греъм, направо бих се оженил за него.

Тъкмо това прави положението поне сто пъти по-трудно. Дори не мразя пича, задето оправя мацката, която аз искам. Не мога да си представям как си отмъщавам, защото не мразя Гарет, ни най-малко.

Една врата скърца и се отваря, в коридора се разнасят стъпки и аз се моля на Господ да не вземат я Хана, я Гарет да почукат на вратата ми или някой от двамата да надигне глас, защото това ще ме скапе още повече.

За щастие, силното чукане, което разтърсва вратата, е от другия ми съквартирант, Дийн, който нахлува при мен, без дори да му кажа да влезе.

– Парти в „Омега Фай“ довечера. Навит ли си?

Скачам от леглото бързо, защото в момента партито ми се струва страхотна идея. Да се натряскам е суперски начин да престана да мисля за Хана. Всъщност не – искам да се натряскам и да чукам някоя до полуда. Така, ако едно от тези неща не ми помогне да спра да мисля за Хана, другите ще ми послужат като резервен план.

– Ами, да – отвърщам и започвам да си търся какво да облека.

Навличам чиста тениска през главата, без да обръщам внимание на болката в лявата ръка, която продължава да ме боли след онзи удар, който ми размести кокаляците на шампионата миналата седмица. Само че ударът си струваше и още как – за трета поредна година хокейният отбор на „Брайър“ си осигури победата в шампионата. Можете спокойно да го наречете върховния хеттрик и всички играчи, включително и аз, все още жънат славата от тази победа.

Дийн, един от другите защитници, е набелязал трите п-та на победата: партита, похвали и пътенца.

Много точна преценка на положението, защото точно това ми се пада след победата.

– Ти ли ще бъдеш шофьорчето? – питам аз и навличам черен суитшърт върху тениската и дърпам ципа.

Приятелят ми сумти.

– Ти сериозно ли питаш?

Извивам очи.

– Естествено. Къде ми е акълът?

Последният път, когато Дийн Хейуърд-Ди Лаурентис е бил трезвен на парти, не се е случвал. Този пич се налива като риба или се надрусва така, че полита по-високо дори от хвърчило, когато излезе от къщата, а пък, ако решите, че това по някакъв начин се отразява на играта му на леда, значи нещо сте се объркали. Той е от онези рядко срещани създания, които могат да купонясват като някогашния Робърт Дауни-джуниър и същевременно да бележат успехи и да им се възхищават като на сегашния Робърт Дауни-джуниър.

– Няма страшно. Тък е шофьорче – успокоява ме Дийн. Говори за другия ни съквартирант, Тъкър. – Скапанякът е все още размазан след снощи. Каза, че имал нужда от почивка.

Изобщо не го виня. Тренировките извън сезона започват чак след две седмици и ние всички се кефехме на свободата малко повече, отколкото трябва. Така става, когато си

на върха. Миналата година, след като спечелихме, останах пиян цели две седмици.

Не мога да кажа, че чакам с нетърпение неактивния сезон. Опазването и поддържането на силите и формата и нужният тежък труд са изтощителни, но е още по-изтощително, когато едновременно с това работиш на смени от по десет часа. Не че имам избор. Тренировките са крайно необходими за предстоящия сезон, а пък работата е там, че нали обещах на брат ми и колкото и да ми призлява от бачкането, не мога да кръшкам. Джеф жив ще ме одере, ако не изпълня моята част от сделката.

Шофьорчето ни чака пред вратата, когато двамата с Дийн слизаме. Червеникавокафява брада е погълнала цялото лице на Тъкър и му придава излъчване на върколак, но той се канеше да пробва този нов вид, откакто мацката, с която се запозна на едно парти миналата седмица, му каза, че имал бебешко лице.

– Нали си наясно, че тази брада като на Йети не ти придава по-мъжествен вид? – пита ведро Дийн, докато вървим към вратата.

Тък свива рамене.

– Всъщност исках нещо по-небрежно.

Кискам се.

– Не ти се получава, бебок. Пак приличаш на луд учен.

Той показва среден пръст и отива към шофьорската страна на автомобила ми. Аз сядам на съседната седалка, а Дийн се настанява в багажника, защото искал чист въздух. Сигурно иска вятърът да разроши косата му по онзи небрежен, сексапилен начин, който кара момичетата на мига да смъкнат гащички. За ваша информация – Дийн е безобразно суетен. Освен това прилича на манекен, така че май му е позволено да бъде суетен.

Тъкър пали двигателя и аз барабаня по бедрото, нямам

търпение да потеглим. Много от студентите в гръцката система ме скапват с високомерието си, но аз съм готов да си затворя очите, защото... о, по дяволите, ако организирането на партита беше олимпийски спорт, всяко братство и сестринство в „Брайър“ щеше да е златен медалист.

Докато Тък дава на заден от алеята, аз поглеждам черния джип на Гарет, лъскав, все още паркиран на обичайното място, докато собственикът му прекарва нощта с най-сладурското момиче на планетата и...

И хайде стига. От тази мания по Хана Уелс започвам да изперквам.

Трябва да намеря някоя да ме опъне. При това трябва да стане колкото е възможно по-бързо.

Тъкър е необичайно мълчалив, докато шофира към „Омега Фай“. Може и да се мръщи, но е трудно да се каже, след като някой е обръснал всички косми от тялото на Хю Джакман и ги е лепнал на лицето на Тък.

– Какво си се умълчал? – питам небрежно.

Той ме поглежда кисело, след това отново насочва вниманието си към пътя.

– Я стига. Да не би да е заради глупостите, които разпращаме за брадата ти? – Обзема ме досада. – Защото да знаеш, че това е първа глава от „Бради за тъпаци“, брат ми – ако си пуснеш брада като някой планинец, приятелите ти ще те бъзикат. Край на главата.

– Не става въпрос за брадата – мърмори той.

Мръщя чело.

– Добре. Само че си се вкиснал за нещо. – Той обаче не отговаря и аз продължавам да настоявам. – Какво става с теб?

В очите му се четат раздразнение, когато ме поглежда.

– С мен ли? Нищо. Ами с теб? Има толкова много, че дори не знам откъде да започна. – Изругава тихо. – Трябва да престанеш с тези дивотии, мой човек.

Сега вече съм напълно объркан, защото, доколкото мога

да разбере, през последните десет минути очаквах с нетърпение партито.

Тъкър забелязва объркването по лицето ми и пояснява мрачно.

– Тази работа с Хана.

Въпреки че раменете ми се напрягат, аз се опитвам да не променя изражението си.

– Ама ти какви ги приказваш?

Да, предпочетох да излъжа. Това е нещо ново за мен. По всичко изглежда, че откакто постъпих в „Брайър“, непрекъснато лъжа.

Съдбата ми е в Националната хокейна лига. Ще стана професионалист!

Обичам да прекарвам лятото като механик в автосервиза на татко. Джобните пари ми идват добре!

Изобщо не точа лиги по Хана. Тя излиза с най-добрия ми приятел!

Лъжи, нови лъжи и още повече лъжи, защото във всеки един от тези случаи истината е кофти, а последното, което искам, е приятели и съотборници да ме съжаляват.

– Спести си простотиите за Джи – отвръща Тъкър. – А, да, между другото, имаш късмет, че се разсейва с гушкане и цуни-муни, защото ако не беше? Със сигурност щеше да забележи как се държиш.

– И как точно се държа? – Не мога да залича остротата от гласа си, нито напрежението, което ме кара да стискам зъби. Адски ми е кофти, че Тък е разбрал, че имам чувства към Хана. Още по-неприятно ми е, че най-сетне реши да повдигне въпроса след всички тези месеци. Не може ли да престане и да ме остави на мира? Положението и без това е скапано и без някой да ми натяква.

– Сериозно? Да не би да искаш да ти направя списък? Дадено. – Тъмен облак преминава през очите му, когато той започва да изрежда всяка скапания, за която и без това се

чувствам виновен. – Излизаш от стаята веднага щом те двамата влязат. Криеш се в стаята си, когато тя остава. Ако сте в една стая с нея, зяпаш я, когато си мислиш, че няма други. Освен това...

– Добре – прекъсвам го, – разбрах.

– И не ме карай да започна за разврата ти – мърмори Тъкър. – Винаги си бил играч, но, пич, ти забърса и опъна пет мадами тази седмица.

– Е, и?

– Четвъртък е. Пет момичета за четири дни. Взemi сам сметни, Джон.

О, мама му стара. Той ме нарече с малкото ми име. Тъкър ме нарича Джон единствено когато съм го вкиснал.

Само че сега той вкисна мен, затова на мига му го връщам с първото име.

– И какъв е проблемът, Джон?

Да, и двамата се казваме Джон. Май трябва да положим кръвна клетва и да си създадем нещо като клуб.

– Аз съм на двайсет и една – продължавам, без да крия раздражението си. – Имам право да чукам която си искам. Не, трябва да чукам, защото колежът е за това. Да се забавляваш, да чукаш и да се кефиш на ебането, преди да попаднеш в истинския свят и животът ти да се превърне в пълна гадост.

– Ти да не би да искаш да се преструваш, че всички тези забивки са просто ритуал на съзряването по време на колежа? – Тъкър клати глава, след това въздиша и започва да говори по-мило. – Не можеш да я изхвърлиш от главата си, мой човек. Дори със сто жени да преспиш тази вечер, пак няма да има значение. Трябва да приемеш, че с Хана няма да стане и просто да вземеш да продължиш.

Той е напълно прав. Напълно наясно съм, че съм се накиснал в собствените си простотии и оправям мадами наляво и надясно, за да се разсея.

Също така съм наясно, че трябва да престана да купонясвам до полуда. Само че трябва да се отърва от малката капчица надежда, че може да стане нещо, и просто да приема, че не се получава.

Може да започна от утре.

Защо пък да не е от тази вечер? Придържам се към първоначалния си план. Отрежи се напълно. Намери си с коя да се изучукаш. Майната му на всичко останало.

*

Грейс

Постъпих в колежа девствена.

Започвам да мисля, че ще го завърша девствена.

Не че има нещо лошо да си член на клуба на неотворените. Какво от това, че скоро навършвам деветнайсет? Все още не съм влязла в отбора на старите моми и със сигурност няма да бъда овъргаляна в катран и пера на улицата, задето хименът ми е непокътнат.

Освен това не е като да не съм имала възможност да изгубя девствеността си тази година. Откакто постъпих в университет „Брайър“, най-добрата ми приятелка ме е влачила на повече партита, отколкото мога да преброя. С мен флиртуваха много момчета. Някои от тях направо се опитаха да ме прелъстят. Един дори ми изпрати снимка на пениса си с посланието: „Само твой е, сладурче“. Което е... супер, само че беше мега гнусно, но съм сигурна, че ако го бях харесала, може би щях да остана поласкана от жеста. Може би?

Само че нито едно от тези момчета не ме привлече. За съжаление, нито едно от онези, които ми хващат погледа, не поглежда към мен.

До тази вечер.

Когато Рамона заяви, че отиваме на парти на едно от братствата, аз не се надявах да се запозная с някого. Тази вечер обаче се запознах с момче, което може да се каже, че харесвам.

Казва се Мат, готин е и няма гаднярско излъчване. Не само че е трезвен, ами съставя цели изречения и не е казал думата „браточки“, откакто започнахме да си говорим. По-точно казано, откакто той започна да говори. Аз не съм казала почти нищо, но не възразявам да си стоя и да слушам, защото така ми остава време да се възхищавам на изваяната линия на челюстта му и на божествения начин, по който русата му коса се къдри под ушите.

Честно казано, май е по-добре, че не говоря. Готините момчета ме притесняват. Говоря за онова притеснение, от което езикът ми се заплита, а умът ми престава да функционира. Всичките ми филтри се затварят на мига и аз започвам да разказвам за онова отдавна отминало време в трети клас, по време на екскурзията до фабриката за кленов сироп, когато се напиках в гащите, или как се страхувам от кукли и имам лека форма на obsесивно-компулсивно разстройство, което ме кара да разтребвам и почиствам, щом обърнеш глава на другата страна.

Затова е по-добре просто да се усмихвам и от време на време да възкликвам „Наистина ли?“, за да знаят, че не съм глухоняма. Само че понякога това не е възможно, особено когато въпросният готиняга каже нещо, на което трябва да отговоря.

– Какво ще кажеш да излезем навън и да изпушим това? – Мат вади джойнт от джоба на ризата с копчета и го свива пред мен. – Бих го запалил тук, но господин Президент ще ме изрита от братството, ако го направя.

Размърдвам се с неудобство.

– Ами... не, благодаря.

– Ти не пушиш ли трева?

– Не. Искам да кажа, пушила съм, но ми се случва рядко. Чувствам се доста... откачено.

Той се усмихва и на бузите му се появяват две страхотни трапчинки.

– Нали това е смисълът от тревата.

– Май да. Само че започвам да се чувствам безобразно уморена. А, да, всеки път, когато пуша трева, се сещам за онази пауър пойнт презентация, която татко ме накара да гледам, когато бях на тринайсет. Там имаше статистика за ефекта на тревата върху мозъчните ти клетки и как, противно на общата представа, марихуаната е силно пристрастяваща. След всяка снимка той ме поглеждаше строго и казваше: „Искаш ли да изгубиш мозъчните си клетки, Грейс? Кажи?“.

Мат ме зяпа и в главата ми зазвуча глас: „Престани!“.

Само че е твърде късно. Вътрешният ми филтър ме провали за пореден път и думите се изляха сами от устата ми.

– Само че това не е толкова зле, колкото онова, което мама направи. Тя се опитва да бъде готиният родител, така че, когато бях на петнайсет, ме закара на един тъмен паркинг, извади джойнт и заяви, че ще го изпушим заедно. Беше като сцена от „Наркомрежа“... Чакай, аз не съм гледала „Наркомрежа“. Става въпрос за наркотици, нали? Както и да е, седях там, изпаднала в паника, защото бях убедена, че ще ни арестуват, а междувременно мама не спираше да пита как се чувствам и дали ми харесва „тревата“.

Сякаш по чудо, устата ми престава да се движи.

Само че очите на Мат вече са придобили стъклен блясък.

– Ами, да. – Той размахва с неудобство джойнта. – Отивам да го изпуша. До после.

Успявам да потисна въздишката си, докато той се отдаде, а след това пъшкам и се упреквам. По дяволите. Изобщо не знам защо си правя труд да говоря с момчета. Започвам всеки разговор нервно, защото знам, че ще се изложя, а

след това наистина се излагам, защото съм нервна. Обречена съм от самото начало.

С поредната въздишка тръгвам към долния етаж, за да потърся Рамона. Кухнята е пълна с бъчвички бира и момчета от братствата. Същото е и в трапезарията. Холът е пълен с много пияни момчета и куп оскъдно облечени момичета. Поздравявам ги за смелостта, защото времето навън е студено и входната врата се отваряше и затваряше цяла вечер и студеният въздух нахлуваше в къщата. Аз се чувствам супер в тесни дънки и плътно прилепнал пуловер.

Приятелката ми не се мярка никъде. От високоговорителите дъни оглушително хип-хоп. Вадя си телефона от чантата, за да проверя колко е часът, и откривам, че е почти полунощ. Дори след осем месеца в „Брайър“ все още изпитвам радост, че съм останала след единайсет, вечерния ми час, докато живеех у дома. Татко много обичаше да налага вечерен час. Всъщност той обичаше да налага какво ли не. Съмнявам се някога през живота си да е нарушил някое правило, което ме кара да се питам как двамата с мама са останали женени толкова дълго. Свободомислещата ми майка е пълна противоположност на строгия ми баща сухар, но това само означава, че теорията за привличането на противоположностите е вярна.

– Грейси! – прописква женски глас над музиката и Рамона се появява и ме прегръща силно.

Когато се отдръпва, ми е достатъчна секунда, за да видя блесналите очи и поруменели бузи, за да разбере, че е пияна. Облечена е оскъдно като останалите момичета наоколо, късата ѝ пола едва покрива горната част на бедрата, червеният топ е разголил голяма част от деколтето ѝ. А пък токовете на кожените ѝ ботуши са толкова високи, че изобщо нямам представа как ходи. Тя изглежда великолепно и привлича погледите, докато пристъпва и ме тегли след себе си.

Сигурна съм, че когато ни видят една до друга, хората се чешат по главите и се питат как, по дяволите, е възможно да сме приятелки. Понякога и аз си задавам същия въпрос.

В гимназията Рамона беше лошо момиче веселячка, която пушеше зад сградата, докато аз бях добричката, която редактираше училищния вестник и организираше всички благотворителни събития. Ако не живеехме в съседни къщи, двете с Рамона едва ли щяхме да подозираме за съществуването на другата, но тъй като всеки ден отивахме заедно, се превърнахме в приятелки заради удобството, а след това се сближихме дори още повече. Толкова много, че когато набелязвахме колежите, се разбрахме да кандидатстваме в едни и същи, а когато и двете ни приеха в „Брайър“, помолихме татко да говори с администрацията, за да сме съквартирантки.

Въпреки че приятелството ни е все още силно, не мога да отрека, че малко се поотдалечихме една от друга. Рамона направо полудя по свалки и популярност. Само за това говори, а мен това... напоследък ме дразни.

По дяволите. Дори само като си мисля по този въпрос, се чувствам като кофти приятелка.

– Видях те, че се качи горе с Мат! – съска тя в ухото ми. – Натискахте ли се?

– Не – отвързвам мрачно. – Май го подплаших.

– О, не. Да не би да си му разказала за фобията си от кукли? – пита тя, а след това въздиша преувеличено. – Милчка, трябва да спреш да разкриваш колко си откачена. Сериозно говоря. Запази тези неща за по-късно, когато вече имаш връзка с момчето и за него ще е трудно да избяга.

Не мога да се сдържа и прихвам.

– Благодаря за съвета.

– Готова ли си да тръгваме, или ще останем още малко?

Оглеждам отново стаята. Погледът ми попада на един от ъглите, където две момичета в дънки, по сutiени, се на-

тискат, докато един от „Омега Фай“ филмира страстните ласки на айфона си.

Едва потискам пъшкането. Готова съм да се обзаложа на десет кинта, че това видео ще попадне в някой от безплатните порно сайтове. А горките момичета вероятно ще разберат едва след години, когато някоя от тях е на път да се омъжи за сенатор и пресата изрови всичките ѝ срамни изцепки в миналото.

– Нямам нищо против да тръгваме – признавам.

– И аз нямам.

Извивам вежди.

– Откога си съгласна да си тръгнеш от парти преди полунощ?

Тя свива устни.

– Няма голям смисъл да оставам. Една вече ме изпревари.

Дори не питам за кого говори – става въпрос за същото момче, за което говори от първия ден на семестъра.

Дийн Хейуърд-Ди Лаурентис.

Рамона е направо луда по Дийн, откакто се сблъска с него в едно от кафенетата в кампуса. Ама много е вманиачена. Влачи ме на почти всички мачове на „Брайър“, за да гледа как Дийн играе. Признавам, че той е адски готин. Освен това е супер играч, поне според клюките, но за нещастие на Рамона Дийн не излиза с първокурснички. Дори не спи с тях, което тя иска от него. Рамона никога не е излизала с момче за повече от седмица.

Единствената причина да дойде на това парти тази вечер бе, защото разбра, че Дийн щял да е тук. Очевидно е, че той не чука наред, след като си има правило за първокурсничките. Колкото и пъти Рамона да му се хвърля на врата, той винаги си тръгва с друга.

– Първо да отида до тоалетната – казвам ѝ аз. – Ще ме изчакаш ли навън?

– Добре, но бързо. Казах на Джаспър, че си тръгваме, и той ни чака в колата.

Тя хуква към входа и ме оставя да се възмуштавам сама. Добре поне че ме попита дали искам да си тръгна, след като вече бе решила.

Аз обаче преглъщам раздразнението и си казвам, че Рамона винаги постъпва така, а в миналото никога не ми е правило впечатление. Честно казано, ако тя не вземаше решенията и не ме караше да излизам от зоната си на комфорт, сигурно през цялата гимназия щях да вися в офиса на вестника и да пиша колонки със съвети и да предлагам идеи за живота на учениците, без да имам какъвто и да било опит.

Въпреки това... понякога ми се иска Рамона поне да ме попита какво мисля, преди да реши какво трябва да направя.

Пред тоалетната на долния етаж има дълга опашка, затова минавам през тълпата и се отправям към горната, пред която си говорехме с Мат. Тъкмо приближавам, когато вратата се отваря със замах и оттам излиза красива блондинка.

Тя се стряска, когато ме вижда, след това ми отправя самодоволна усмивчица и оправя долната част на роклята си, която мога да определя с една-единствена дума – неприлична. Наистина виждам бикините ѝ.

Бузите ми пламват и извръщам смутено поглед, чакам тя да отиде на стълбите, преди да посегна към бравата. Едва посегнала, и вратата се отваря отново и оттам излиза още някой.

Срещам най-ярките сини очи, които някога съм виждала. Трябва ми секунда, докато се усетя какво става, и тогава лицето ми пламва още повече.

Това е Джон Лоугън.

Точно така, Джон Лоугън. Иначе казано, защитата на отбора по хоккей. Познавам го не само защото Рамона точи лиги по приятеля му Дийн вече месеци, ами защото миналата седмица сексапилното му изваяно лице беше на корицата

на училищния вестник. След победата на отбора в шампионатната вестникът публикува интервюта с всички играчи и няма да ви лъжа, че единствено това с Лоугън ми привлече вниманието.

Защото този тип е мега готин.

Също като блондинката, той ме поглежда стреснато и също като нея се опомня бързо от изненадата и ми отправя усмивка.

След това вдига ципа на панталоните си.

О, боже.

Не мога да повярвам, че го направи. Погледът ми се спуска към слабините му, но това не го притеснява ни най-малко. Той извива вежда, след това се отдалечава.

Леле. Добре.

Това трябваше да ме отврати. Забравете за очевидното изчукване в тоалетната. Тази работа с ципа трябваше да го причисли към тъпаците.

Вместо това, след като знам, че току-що се е позабавлявал с момичето в тоалетната, ме кара да изпитам неочаквана ревност.

Не казвам, че искам случайна забивка в тоалетната, но...

Добре де, лъжа. Искам и още как. Поне с Джон Лоугън. Мисълта за ръцете и устните му, които пълзят навсякъде по мен, ме кара да потръпна.

Защо не мога и аз да се натискам с момчета в тоалетните? В колеж съм, дяволите да го вземат. Би трябвало да се забавлявам и да допускам грешки, и да „откривам себе си“, но не съм направила нищичко тази година. Живея на ръба благодарение на преживяванията на Рамона, като наблюдавам как лудата ми приятелка поема рискове и пробва нови неща, докато аз, доброто момиче, гледам да се отнасям предпазливо към живота, както ми е набивал в главата татко още от пеленаче.

Писна ми да бъда предпазлива. Писна ми да се държа като добро момиче. Семестърът почти приключи. Имам да уча за два изпита, да напиша една курсова работа по психология, но кой е казал, че няма да го направя, като вмъкна и малко забавление?

Остават няколко седмици да края на първата ми година. И да ви кажа ли какво? Имам намерение да се възползвам от тях.